

Η πρόθεση του ΠΑΣΟΚ να φορολογήσει την εκκλησιαστική περιουσία έγινε γνωστή προεκλογικά, συνεπώς είναι η πρώτη ίσως φορά που κυβερνητικό κόμμα δεν αιφνιδιάζει μετεκλογικά με εξαγγελία του. Την προεκλογική περίοδο διέκρινε η διαμάχη μεταξύ των κομματικών σχηματισμών για τα οικονομικά θέματα.

Εθνικά και ηθικά ζητήματα δεν θίχτηκαν διόλου, άσχετα αν κατά γενική ομολογία η χώρα μας μαστιζείται από βαθειά κρίση αξιών και οι γείτονες της, δια των πατρónων τους, διεκδικούν διαρκώς επωφελούμενοι από τον ενδοτισμό μας, ο οποίος έχει καταστεί σύμφυτος με τον Νεοέλληνα του καταναλωτισμού και της παντελούς αδιαφορίας για την πορεία της κοινωνίας. Είναι συνεπώς αυτονόητο ότι η νέα κυβέρνηση θα κληθεί να αποδώσει λογαριασμό μόνο για την επιτυχία ή μη του οικονομικού της προγράμματος, καθώς για τα λοιπά έλαβε, όπως συνηθίζεται να λέγεται “λευκή επιταγή”. Στην τρέχουσα δυσμενή διεθνώς οικονομική συγκυρία η ανεύρεση πόρων καθίσταται άκρως επιτακτική. Η φορολόγηση της εκκλησιαστικής περιουσίας φαντάζει εύκολος τρόπος για την εξασφάλιση πόρων, ικανών, κατά την άποψη κάποιων αντικεκκλησιαστικών κύκλων, οι οποίοι διαβλέπουν μέσα από την επιβολή του μέτρου διπλό το κτύπημα, καθώς συνδέεται με την εξασθένηση της Εκκλησίας, θεωρουμένης ως εμπορικής επιχείρησης.

Το πώς η οικονομία της χώρας μας, αλλά και πλήθους άλλων χωρών, έφθασε στο κατάντημα αυτό είναι σε όλους γνωστό. Συνεπώς μια κυβέρνηση, αν θέλει πράγματι να αναγνωρισθεί ως επιτυχής το πρόγραμμά της έχει λαμπρά πεδία δράσεως. Ας ξεκινήσει πρώτα από την απόκτηση του ελέγχου επί του ασυδότη του τραπεζικού συστήματος, υπό τον βαρύ ζυγό του οποίου στενάζουν πλήθος μικροεπιχειρηματιών, που πασχίζουν με κάθε τρόπο να περισώσουν την οικογενειακή τους επιχείρηση. Ας θέσει φραγμό στον εκμαυλισμό

των καταναλωτών με την προσφορά του πανακρίβου πλαστικού χρήματος, μέσω του οποίου οι ανεργάτιστοι μικροαστοί ζουν ημέρες ως κροίσοι και έτη υπό την τυραννία των υπερόγκων δόσεων. Ας στραφεί κατά των καρτέλ που συνθλίβουν τον παραγωγό και τον εξωθούν στην απόγνωση, ενώ παράλληλα εκμεταλλεύονται άγρια τον καταναλωτή. Ας μειώσει το δημόσιο χρέος έστω και κατά ένα ευρώ, προβάλλοντας τα μέλη της ως καλά παραδείγματα σεβασμού του δημοσίου χρήματος και όχι, όπως συνέβαινε ως τώρα, με το πλήθος των σκανδάλων διασπάθισης αυτού, μέσω της διαπλοκής και της διαφθοράς. Τότε, και μόνον τότε, η Πολιτεία θα έχει κάθε δικαίωμα όχι μόνο να φορολογήσει την εκκλησιαστική περιουσία, αλλά και να τη δημεύσει ακόμη, διότι θα έχει δώσει σαφέστατα δείγματα, ότι είναι σε θέση να τη διαχειριστεί κατά τρόπο πολύ καλύτερο από τη Διοικούσα Εκκλησία, η οποία επίσης υστερεί σημαντικά σε κοινωνικό έργο, το οποίο όφειλε να επιτελέσει. Επειδή όμως όλα τα προαναφερθέντα είναι αρκούτως δύσκολα, οι νέοι οικονομικοί εγκέφαλοι βρήκαν την εύκολη λύση. Θα εντυπωσιάσουν τη μερίδα εκείνη του λαού που έχει πεισθεί, μέσω της διαχρονικής προπαγάνδας περί κατεστημένης Εκκλησίας, ότι με το μέτρο επιβάλλεται κοινωνική δικαιοσύνη. Ευχόμαστε να διαψευσθούμε, αλλά πολύ φοβούμεστε ότι οι τραπεζικοί οργανισμοί και τα καρτέλ θα εξακολουθήσουν να αισχροκερδούν ανενόχλητα.

Αμέσως μετά της εξαγγελία της προθέσεως της νέας κυβέρνησης να φορολογήσει την εκκλησιαστική περιουσία, η Ιεραρχία της Εκκλησίας έσπευσε δια του αρχιεπισκόπου κ. Ιερωνύμου να ζητήσει τη συνεργασία της Πολιτείας για την αξιοποίηση της εκκλησιαστικής περιουσίας προς εκτέλεση έργων κοινωνικής πρόνοιας. Η κίνηση αυτή ίσως εκληφθεί από μερίδα της κοινής γνώμης ως προσπάθεια της Εκκλησίας να περισώσει ό,τι είναι δυνατό από την επερχόμενη θύελλα. Γιατί όμως σπεύδει τώρα η Ιεραρχία; Δεν υπήρχαν στο παρελθόν οι προϋποθέσεις αξιοποίησης της εκκλησιαστικής περιουσίας και ξαφνικά εμφανίστηκαν άκρως ικανοποιητικές; Και ποιός είναι αυτός που καλείται να διαδραματίσει ρόλο συνδιαχειριστού; Η Πολιτεία, η οποία κατά την τελευταία εικοσαετία, πέρα από τη διασπάθιση του δημοσίου χρήματος μέσω της διαφθοράς και της διαπλοκής, εκποίησε το μεγαλύτερο μέρος του δημοσίου πλούτου με τις ιδιωτικοποιήσεις, προκειμένου να κλείσει κάποιες από τις άπειρες, καθώς φαίνεται, “τρύπες” της οικονομίας. Συνεπώς ποιά η εγγύηση ότι θα φανεί καλός συνδιαχειριστής της εκκλησιαστικής περιουσίας; Η Διοικούσα Εκκλησία θα βρεθεί σύντομα χωρίς διόλου περιουσία χωρίς να μπορεί και να επικρίνει την Πολιτεία, αφού θα είναι συνδιαχειριστής αυτής και η ίδια. Δεν είναι λοιπόν φρονιμότερο να επιχειρήσει, επί τέλους, να την αξιοποιήσει η ίδια σε εποχή, κατά την οποία το κοινωνικό κράτος υποχωρεί κατά κράτος υπό τον άγριο διωγμό των απλήστων για κέρδη κεφαλαιοκρατών; Η Εκκλησία έχει σημαντικό πλεονέκτημα. Πλήθος πιστών θα σπεύσουν στην έκκληση της Ιεραρχίας να συμβάλλουν εθελοντικά στην πραγμάτωση του σκοπού. Μήπως είναι καιρός να “βγάλει από την κατάψυξη” το περί κοινωνικής δικαιοσύνης κεφάλαιο του Ευαγγελίου, η απόκρυψη του οποίου στοίχισε τόσο στην Εκκλησία κατά το παρελθόν;

Σε τελευταία ανάλυση, γιατί η Εκκλησία προσφέρει μόνο χωρίς να ζητά; Γιατί πρέπει η Πολιτεία να συνδιαχειρίζεται τα οικονομικά της Εκκλησίας, χωρίς η Εκκλησία να έχει λόγο επί θεμάτων παιδείας (όχι εθνικής πλέον); Αν ακόμη και η Διοικούσα Εκκλησία προτάσσει τα οικονομικά, τότε είναι εγγύς ο καιρός που θα στερηθεί τα πάντα. Τότε όμως θα δούμε την Εκκλησία να ανθίζει, όπως την είδαμε και στη Ρωσία της ΕΣΣΔ. Διότι εκείνο που δεν αντιλαμβάνονται οι έξωθεν και έσωθεν εχθροί της είναι ότι η Εκκλησία δεν είναι νομικό πρόσωπο Δημοσίου ή Ιδιωτικού, κατά την βούληση του Καίσαρα, δικαίου, αλλά θείο καθίδρυμα και “πύλαι Άδου ου κατισχύσουσιν αυτής”.

“ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ”